

Baztan-Bidasoa •

Xorroxinen kolore berriak

18 urte ostean egoitza berria estreinatu du Elizondon irratiak

Udaberrian beteko
ditu hemezortzi urte
Xorroxin irratiak.
Helduaro horri
ekiteko egoitza
berria estreinatu du,
orain artekoekin
zerikusi guti duena.
Erabat profesionala
da egoitza, eta
teknologia berriekin
hornitu dute.

Elizondoko egoitza berria teknologia berriekin hornitu dute Xorroxin Irratikoek.

GARI GARAIALDE

1981

EKO MARTXOA-
ren 19 hartan

Iruñatik ekarritako tresneria ekarri zutenetik gauzak anitz aldatu dira Xorroxin irratiaren-tzako. Erratzuko eskolan gela bat okupatu zuten, eta leihotik sartu behar izan zituzten trasteak. Orain, hemezortzi urte beranduago, eta urte hasierarekin batera, Elizondoko egoitza estreinatu dute, Iruritakoa alde batera utzirik. Egoitza berrian bi estudio, lokutorio bat, erredakzio gela bat, administrazio eta publizistentzat gelak eta bildegia kokatu dituzte Xorroxineko kideek. Paretak kolore biziz margotu dituzte, eta hortik etorri zaie inspirazioa kanpaina berri bati ekiteko: 'Ezagutzen al dituzu Xorroxin-

nen koloreak?'. Diru premiaz egonik ere, oraingoz ez dute asmorik jendeari eskatzen aritzeko. Kanpainaren helburua leku aldatzea informatzea, eta Xorroxin irratiaren denen ahotsa egotea dago.

Egoitza aldaketarekin batera tresneria berritzeko aukera aprobetxatu nahi izan dute. Hala, nahasketetarako mahai berria paratu dute, baita konpresore eta kodifikadore estereoa ere. Orain arte bezala seinalea Legatera bidaliko dute,

han baitute paratua 500 watitako emisora. Legatetik Larunera bidaltzen dute seinalea, etxe guztietara iristen dena.

Lanean tinko

Euskararen aldeko lan esker-ga egiten dabilen irrati Baztan, Bertizarana, Malerreka eta Bortzirietara hedatzen da. Egun 7 lagun ari dira lanean Xorroxin irratiaren, bortz kazetari, publizista bat eta administrari bat. Nafarroako Gobernuak Lesakarako lehiaketa

bidez ateratako lizentziaz jabetu ostean, lasaitasuna eta kezka batera etorri zaiela azaldu dio Nafarkariari Xumuxuk, irratiaren denbora gehien daraman kideak: «Aspaldidanik ari ginen lizentzia eskatzen, eta orain lortu dugula lasaitasuna ekarri digu. Madrilek gure aukera onartzen duen unetik urtebeteko epea dugu Lesakan lanean hasteko. Horrek ekonomikoki bertze inbertsio bat eskatzen digu, eta Elizondokoaren on-

dotik ez da erraza izanen. Aukera guztiak aztertu behar ditugu orain».

Bederatzi ordu eta erdiz eskaintzen dute programazioa, eta gainerako orduetan musika entzun daiteke Xorroxinen seinalean. Goizeko 7:30etan hasten da programazioa eta etenik gabe izaten da eguerdiko 14:00ak bitarte. Arratsaldean, berriz, 19:00etatik 22:00etara aritzen dira.

Anitz aldatu dira gauzak

Hasiera hartatik hona erabateko aldaketa somatu du Xorroxin irratiak. Egoitza ez ezik, tresneria ere goitik behiera aldatu da. Baina baita funtzionamendua ere. Irrati libre izatetik erabat profesionala izatera igaro da. Hala ere, programazioaz kanpo edozeinentzat idekia dago, nahi duenak zernahi egin dezake, ohartarazi du Xumuxuk. «Jendeak uste du gure arteko gauza bat baino ez dela, eta egun ez dasomatzengarai batean berehala jendea bere saiok egitera datorrenik», dio Xorroxineko kideak. Egoitza berriak, hala ere, ez du filosofia aldatu, eta txukun egonagatik ere, denentzatditu ateak zabalik irratiak, herriaren guztientzako egin nahi baitute irratiak.

→ Jon Abril

metropoli forala

FELIPE RIUS

Memoria eta ahanztura gogoaren puntu berean egoten dira. Halako zerbait dio Bruno Ganz aktoreak Alain Tanner-en *Hiri zurian* filmaren bukaeran, Lisboatik urrun eramaten duen tren hartzean, eta irudiak berrikustean metropoli foraleko geltokiaz eta bertan hasitako bidaiez oroitu naiz. Geltokiak, handiak edo txikiak, munduko hiriburuetakoak nahiz zelai bukaezinen erdian abandonatutako etxola txikiak, memoria eta ahanztura elkartzen diren toki estrategikoak dira, gure gogoaren zirrikietan ezkutaturako puntu hura bezala. Zenbat istorio hasi eta bukatu diren geltokietan, zenbat aurpegi maitatu galdutugun betiko tren baten atearen atzean eta zenbat aurpegi ezezagun maitatzen hasi garen konpartimentu txiki-txiki. Askotan, hirietako kaleak, eraikinak, jendea, tabernak eta inguruak ezabatzen dira gure oroimenean, baina geltokiak ez dira aise desagertzen memoriatik.

Treanean aurkitutako emakume eder batek hiri batean ibilitakoa, egindako guztia ahanzturaz ahal digu, eta azkenean bere begiak eta leihatilatik ikusitako errotoak baino ez ditugu gogoratuko. Adiskide batek kontatu zidan trenez egindako bost eguneko bidaia bat izan zela bere bizitzako momenturik zoriontsuena. Liburu batzuk eta walkman bat besterik ez zeraman, ekipajerik gabe joan zen orduan aurkitzen zen labirintoaren irteerarik ikusten ez zuen egun batean. Bapatean erabaki zuen trenera igozteko, nora zihoan jakin gabe, denok inoiz egin nahi izan duguna eta ausartu ez garena egia bihurtuz. Bost eguneko paisajeak eta geltokiak baino ez zituen ikusi, walkmanen kaskoak belarrietan jarrita, bideoklip pertsonal bitxia osatu zuen, sekula ahaztuko ez zaiona. Bere buruarekin berradiskidetu egin zela esan zidan, urtetan falta izan zitzaion pakea aurkitu zuen Trieste, Liubliana, Sarajevo, Belgrado, Budapest eta beste geltoki

askotako nasetan alde batetik bestera presaka zihoa-zen bidaiarietara eta saltzaileei begira (leku batzuetan ezin zuten susmatu handik hila bete batzuetara gizon armatuek ametsak eta proiektuak deuseztatuko zituztela). «Ez dut ulertzen zergatik egiten duten batzuek beren buruaz beste, walkman batekin eta liburu batzuekin tren batera igozteko horren erraza izanda», bota zidan bere bidaia magikotik bueltatu zenean. Aspaldian gertatu zen hori guztia, ideologiak eta hormak lurrera erortzen ziren garaian. Egun hauetan e-mail ugari bidali dizkiot, baina ez dit erantzun. Beharbada geltokiz geltoki dabil berriro ere bere gogoan beste bideoklip bat egiten (bluesa izan da nagusi, seguru aski) edo, kasurik txarrean, jendeak tren batera igo beharrean bere buruaz beste egiteko dituen arrazoiak aurkitu ditu eta hildako baten ordenagailura bidaltzen ari naiz nire mezu elektronikoa, inork inoiz irakurriko ez dituenak.